

[Johan Philipsen.]

min opfordring til socialdemokratiet om at se på det samlede kapitalproblem, for Danmark er jo et debitorland, og vi er et land med en for svag kapitaldannelse i forhold til de ønsker, vi har, og derfor vil der opstå problemer af uheldig art, uanset hvad vi gør for at forhindre det.

Må jeg så til allersidst sige, at der skal ikke herske tvivl om venstres vilje til også ved lovgivningsforanstaltninger at skabe så sunde forhold på det danske kapitalmarked, som det er gørligt.

Helge von Rosen: Jeg skal indskrænke mig til med henvisning til mine bemærkninger om ændringsforslagene før at anbefale forslaget til folketingsbeslutning til vedtagelse på det radikale venstres vegne.

Til hr. K. Axel Nielsen skal jeg blot bemærke, at jeg før udtrykkelig fremhævede, at forslagsstillerne, altså han, ikke havde ønsket en undersøgelse af selve de strafbare forhold sideløbende med retssagen, men en undersøgelse straks af, hvorledes det hele var gået til. Således faldt mine ord.

Endvidere bør jeg måske også, da hr. K. Axel Nielsen har hørt forkert, gøre opmærksom på, at det, jeg bebrejdede ham med hensyn til hans indiskretioner, var, at han refererede et andet partis medlemmers standpunkt, før forhandlingerne var afsluttet, og at han refererede dem forkert ved at referere dem ufuldstændigt.

Aksel Larsen: Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at vi her oplever noget, der kan betegnes som en sensation. Et forslag fra et oppositionsparti når at blive realitetsbehandlet i et udvalg, der er oven i købet samarbejde i udvalget om det, og det når at komme til endelig afgørelse og blive vedtaget her i tinget. Det har vi ikke været forvænt med under denne regering. I alt fald siden folketinget trådte sammen i oktober måned, har det i reglen været sådan, at når oppositionspartierne stillede forslag, kunne de muligvis godt komme i udvalg, og måske kunne udvalgene lave et eller andet arbejde, men hvis det skete, så skete der heller ikke mere. Man optrådte fra majoritetens side i nogen grad i overensstemmelse med den tegning, der er lavet her ude på væggen

under tavlen med udvalgs møder, hvor male- ren har afbildet en syltekrukke.

Jeg tillader mig dernæst, selv om jeg ikke skal blande mig i den konkrete diskussion, at sige, at der var engang i det danske folketing, hvor det ikke blot var forbudt ifølge forretningsordenen, men hvor det var en uskreven lov, der næsten altid blev overholdt, at man refererede ikke, hverken til offentligheden eller til tinget, hvad der blev sagt i udvalgs møderne, ligegyldigt hvem der sagde det. Jo, hvis der blev sagt noget, man stod på som et forslag, man ville have frem, som man ville slås for, men under behandlingen af en sag i et udvalg kan der komme mangelnde ideer og tanker frem under undersøgelserne af problemerne, og derfor kan udvalgsmedlemmer naturligvis godt fremsætte sådanne tanker, uden at de dermed har sikkerhed for, at det er noget, der kan blive til forslag. Det var i hvert fald i det, jeg i den forstand må betegne som den gode gamle tid, selv om den vel i andre henseender ikke var så god, altså sådan, at da kunne man faktisk bedre og med større tryghed komme med ideer, der muligvis kunne føre til enighed og til en løsning, end man kan nu, hvor det er sådan, at man næsten altid kan læse i aviserne dagen efter, hvad man har sagt på et lukket udvalgs møde, hvis det da skønnes at kunne udmøntes af det pågældende blad, og hvor man kan risikere, at det bliver draget frem under debatterne i folketinget, hvad det naturligvis ikke burde.

Dernæst vil jeg sige om forslaget til beslutning, således som det nu foreligger, at jeg anbefaler det på mit partis vegne til vedtagelse, og jeg kan stort set henvise til den tale, som mit partis ordfører holdt ved forslagets første behandling.

Jeg vil erindre om — for blot at erindre om noget af det — at han talte om det formålstjenlige, om det nødvendige i, at arbejderne og de øvrige ansatte i en virksomhed fik medindflydelse på virksomhedens ledelse og drift og indseende i, hvordan der kalkuleredes, hvordan regnskaberne så ud, og hvordan der disponeredes, og vi mener stadig væk, at noget sådant vil være måske mere væsentligt, end om man skaffer en bedre statskontrol end den åbenbart ret dårlige statskontrol, vi har i øjeblikket. Jeg er-